

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar. Pars Prima

Puente, Luis de la

Pragæ, 1672

Cap. 19. De alijs admirandis rebus concernentibus istum casum, quæ ipsi
evenerunt cum Deo.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38580

CAPUT XIX.

De alijs admirandis rebus concernentibus istum
casum, quæ ipsi evenerunt cum DEO.

Rateca, quæ dicta sunt in antecedenti relatione, ipsi acciderunt alia cum DEO, diversis temporibus, hoc modo.

§. I.

DUm aliquando commendarem DEO hunc Dominum, quando adhuc vivebat incarceratus, & non multo ante illius mortem, quia optabam, magno affectu, præcipuè ipsius salutem, ac tum etiam bonum successum, quoad temporalia; rogabam DEUM, ut illum dignaretur liberare ex carcere, cum victoria & palma; atq; cum huic orationi vacarem, antequam audirem Sacrum, vidi ingredienti meum cubiculum, eo tempore, quo eram Divino Epulo reficienda, plurimos Angelos, gestantes palmas in manibus & præcedentes Sacerdotem, qui mihi adferebat Augustissimum Sacramentum. Obstupui vehementer, viso eo mysterio, neq; tunc potui intelligere, quidnam esset, quamvis intellexerim, esse aliquid concernens Marchionem. Et licet semper essem valde certa & secunda de ipsius salute, nihilominus quoad successum ipsius negotiorum temporalium versabar, & DEUS me detinebat, in magno dubio. Postquam obivisset, declaravit mihi DEUS hoc mysterium, dixitq; mihi, eo significatum fuisse, quàm solenniter essent Angeli cum palmis in manibus, in signum victoriae, excepturi in Coelo animam illius Domini, sicut reverà deinde factum fuit: Adimplevitq; DEUS mea desideria, concedendo mihi quod petiveram, imò longè amplius. Alià vice orans pro ipso ferventissimè, sempèq; primo loco petens illius salutem, postea verò libertatem temporalem, etiam concepi certam spem de eisdem salute, cum magno tamen dubio de

eo, quod concernebat temporalia. Et quamvis mihi DEUS dixerit, non solum semel, sed sæpius: Ego tibi satisfaciam, ego te consolabor; semper nihilominus manebam in eo dubio. Postquam illum vidissem mortuum, dixi ad meum Dominum: Quomodo egit Tua Majestas? quomodo mihi satisfecit? Dominus mihi respondit: Optimè adimplevi, quod promiseram. Nonne tibi modò satisfactum est, quòd tibi ipsum ostenderim, in mea gloria felicem ac beatum? Nonne hoc est melius, quàm si mansisset in perpetuo carcere, cum periculo suæ animæ? Tum ego respondi: Ità profectò, mi Domine, est mihi quàm maximè satisfactum. Atqui hoc tibi promisi, inquiebat Dominus, quòd tibi dixi, me tibi satisfacturum.

§. II.

Aliàs, cum DEO commendarem istum Dominum, dicebam Divinæ Majestati, ut, si commisisset aliqua peccata, puniret illum propter ipsa in Purgatorio, neq; permetteret, ut cum dedecore egrederetur ex illo carcere. Post mortem, quasi respondens huic meæ petitioni, mihi quodam die dixit, cum magna gravitate & autoritate: Ego permisi mortem hujus hominis, ut ipsum per illam adducerem ad salutem, cum magno gloriæ auctario, proptèrque alios fines meorum arcanorum Judiciorum. Et inde intellexi, DEUM mihi nolle dicere, commiseritne iste Dominus delicta, digna hac morte, an verò non commiserit, quia Divina Majestas mihi nunquam revelat aliena peccata: sed solummodo mihi manifestare solet præcipuam hujus suæ permissionis causam, quæ est prædicta; præterito illo altero, tanquam eo, quod scire meâ non intereat.

Yyy

§. III.

§. III.

Hoc non obstante, adferimus, quod ante commemoratas visiones illi evenit cum Angelo ipsius Custode. Dum, inquit, essem vehementer afflicta quodam tristissimo casu, qui contigerat cuidam personæ, quam ego à multis diebus commendaveram DEO instantissimè, & existimarem, quòd fortè Divina Majestas meritissimò & justissimè, propter mea peccata, nolisset exaudire meas imperfectas & miseræ preces; inter has cogitationes me amanter & fixè intuitus est meus Sanctus Angelus Custos, dixitq; mihi: Anima mea, quid agis? quales sunt istæ cogitationes, quas habes? significo tibi, tuas orationes comparuisse coram Tribunali Sanctissimæ Trinitatis, ibiq; fuisse exauditas, & placuisse illas Divinæ Majestati. Verumtamen adverte, Anima, quòd infinita Sapientia DEI, ac Divina ipsius Bonitas, ex suis altissimis & secretissimis Judicijs decreverit à sua æternitate, in illo suo secretissimo arcano sui immensi Esse, & secundum arbitrium ac modos constitutos in Consistorio Beatissimæ Trinitatis, vias ac rationes convenientissimas, utilissimas, summèq; necessarias, pro deducendis animabus ad suam salutem: ideòq; etsi Potentia ipsius sit infinita, & possit quidquid vult, ac postulat Sanctissima ejus Voluntas; dirigit tamen res suarum creaturarum ad hunc finem. Quod cum ità sit, frequenter potest contingere, ut etiamsi servi DEI & amici ab ipsomet moti, & quidem seriò ac ardentè, ab eo petant quædam peculiariora pro solatio & subsidio, ac remedio aliquarum creaturarum, quamvis id faciant cum vera intentione ac desiderio, ut omnia cedant ad majorem ipsius gloriam, non obtineat tamen illa à Divina ipsius Majestate, propter dictas causas, & quia non expedit, ut mutet suas Divinas dispositiones. Noveris præterea, decretum Domini DEI nostri omnipotentis esse terribile, fortissimum, tam potens ac immensum, quàm est ipsemet DEUS, neq; ullum

posse penetrare vel perscrutari altissima illius judicia.

Omnia hæc dixit Sanctus Angelus, meq; reliquit plenam solatio, & illuminatam, atq; admirandam.

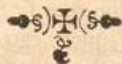
§. IV.

Alio die vidi, ex laqueari mei cubiculi decidentem crudelem quendam diabolum & horridum, qui habebat manus post tergum revinctas. Sequebatur ipsum Gloriosus S. Michael, splendè ornatus, habens in manu lanceam, quâ illum feriebat. Ruit diabolus capite ad pavementum mei cubiculi, cum tam magno strepitu, quàm si caderet caput aneum. Lamentabatur vehementer, gubabatur, ac dicebat mihi: Compatere mihi, patior enim gravissima tormenta. Sanctus Angelus impetebat lanceâ ipsius humeros, cum magna indignatione, & mille illum lacebatur opprobrijs, dicebatq;: Hic est ille infelix, qui propter suam superbiam cecidit de Cælo; hic est ille draco septiceps, princeps tenebrarum, accusator Sanctorum fratrum; iste est ille spiritus malignus superbiæ, qui gravissimè persequutus est illum hominem (quem nominavit) in ejus prosperitate, provocavitq; ipsum & incitavit ad superbiam, atq; nunc in ejusdem adversitatibus eundem persequitur ac tentat gravissimè; iste mundum commovit contra illum, ac incitat omnes creaturas, ut eum persequantur, & condemnent, additq; animos ipsius adversarijs. Quia id audiveram, dixi: Angele Sancte, etiãne ipsum modò in illius adversitatibus induxit, ut laboraret? S. Angelus respondit: Non, Anima. Etiam si enim effecerit, ut titubaret, non tamen ut caderet, quæ est misericordia DEI. Et hoc dicens S. Angelus verberabat diabolum, donec illum compelleret descendere sub terram: atq; tum alij milleni diaboli prodibant & cruciabant ipsum, ut dum omnes unà in momento absorberentur, nec illos ultra viderem.

Sanctus Angelus retulit gloriosam victoriam,

etoriam, totusq; comparuit ornatus. Gestabat pallium plenum gemmis, dixitq; illi: Sancte Angele, optimè te gessisti ac regulisti gloriosam victoriam. DEUS sit benedictus. Rogavi ipsum, ut mihi daret suâ manu, aliquod suum donum. Omnino dabo, quàm libentissimè, dixit S. Angelus; & admouens manum humero, avulsit unam gemmam ex pallio, quo erat coopertus, quasi cœruleam, & exporrectâ

manu illam ipsemet imposuit meo ori, ac dixit: Suscipe hoc donum ex mea manu, istud enim te confortabit pro toleranda Cruce, quam pateris, atq; sublevanda & corroboranda tua debili natura, quam habes prostratissimam. Et experta sum, ingens levamen in utroq;

CAPUT XX.

Quomodo DEUS voluerit uti ipsius operâ, ad inducendam in Hispanias Religionem Sanctæ Birgittæ, dixeritq; ei, ut moderaretur illius Constitutiones, accommodando ipsas huic Nationi, & his temporibus, quidq; illi ea in re eveniret.

In Octobri anni 1615. placuit DEO uti illius operâ, ut bene faceret multis animabus, cupidis vitæ perfectæ, introducendo in hæc regna Hispania Religionem Sanctæ Birgittæ, fundata in Regula S. Augustini, cum specialibus Constitutionibus, quas Christus Dominus revelavit isti Sanctæ, ut constat ex eo, quod dicitur in fine Libri ipsius Revelationum. Atq; similem in modum dignatus est Dominus etiam revelare ac dicere isti suæ famule ea, quæ ipsi erant addenda, vel demenda, aut mutanda in his Constitutionibus, ut illas accommodaret presentibus temporibus, & moribus, atq; consuetudinibus hujus Nationis Hispanicæ. Modum, quo id contigit, ipsa sic describit:

§. I.

An te viginti circiter annos audiveram, aliquid dici de Religione Beatæ S. Birgittæ, cujus Fundatrix fuit eadem Sancta: sed deinde auditorum sum oblita, & rarò eorum fui memor, donec quodam die, dum agerem cum Domino, mihi dixisset ipseus Majestas, non constrin-

gens me ad id faciendum, neq; me urgens ad festinandum, sed concedens mihi ipatium, cum magna suavitate, conformando se in hoc meæ naturæ verecundæ: Dic mihi, nonne mihi præstares quoddam obsequium, pro meo solatio? Constet tibi, quod desiderem adducere ad hæc regna Hispaniæ Religionem meæ famulæ Birgittæ, utq; ista Religio, in ipsis innotescat & honoretur. Ad hoc autem te vellem assumere pro instrumento, ut tu, cum mea gratia & auxilio, quod ego tibi dabo, reformares, adderes, ac demeres in ejus Regulis, nonnulla, quæ ego tibi dicam, ac indicabo, eruntq; summè necessaria & convenientia ad majorem ipsius perfectionem, augmentum & incrementum, juxta dispositionem temporum, conditiones & naturas eorum, qui his temporibus, & in istis Nationibus vivunt: alligabisq; te etiam, quantum fuerit possibile, ad præcipuas Regulas Patronæ & Fundatricis, famulæ meæ Birgittæ. Ego respondi Divinæ Majestati, me esse ipsius ancillam indignam, ut faceret de me ac in me, quidquid esset conforme suæ Sanctissimæ voluntati. Verum, quia mihi hoc dixit magis de eo mecum conferendo, quàm mihi id absolutè mandan-

Yyy 2

mandan-